

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/23/2021
Identifikačné číslo spisu:	1515010608
Dátum vydania rozhodnutia:	13.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1515010608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného JUDr. V. A. pre obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného JUDr. V. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2019, sp. zn. 4To/87/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného JUDr. V. A. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 5. februára 2018, sp. zn. 4T/80/2015, bol obvinený JUDr. V. A. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 28. augusta 2006 v exekučnom konaní vedenom na exekútorskom úrade Ing. V. O. v B. pod spisovou značkou EX 59/2006, ako exekútor na dražbe nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie C., okres Z. pozemok parc. č. XXXX/X vo výmere 134 m² - zastavané plochy a nádvoría, rozostavaný dom na parc. č. XXXX/X vo výmere 364 m² - zastavané plochy a nádvoría a pozemok na parc. č. XXXX vo výmere 147 m² - zastavané plochy a nádvoría, všetky vo vlastníctve spoločnosti E. U., spol. s r.o., V. XX, Z., v pomere 1/1 udelil príklep vydražiteľovi spoločnosti M., s.r.o., za podanie v sume 6.119.160,- Sk, ktorý následne schválil Okresný súd Nitra uznesením sp. zn. 25Er/308/2006-20 zo dňa 4. decembra 2006, právoplatným od 11. decembra 2006, avšak po schválení príklepu súdom v rozpore s ustanovením § 154 ods. 1, § 155, § 157 ods. 1, ods. 4 zákona číslo 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, neuskutočnil rozvrhové pojednávanie, na ktoré

mal predvolať vydražiteľa a osoby, ktorým sa doručuje dražobná vyhláška alebo ktorí prihlásili svoje nároky, takisto neurčil poradie a spôsob úhrady nárokov a po úhrade pohľadávok všetkých oprávnených nevyplatil zvyšok výťažku povinnému (spoločnosti E. U., spol. s.r.o.), ale naopak s cieľom privodiť neoprávnený prospech vydražiteľovi - spoločnosti M. s.r.o., v nezistenom čase roku 2007 v Bratislave v sídle exekútorského úradu na ulici G. č. XX vrátil celý výťažok z dražby vo výške 6.119.160,- Sk konateľovi spoločnosti M. s.r.o., na základe čoho Správa katastra Nitra dňa 10. septembra 2010 rozhodla o zápise vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti M. s.r.o. o výťažok dražby, t.j. o sumu vo výške 6.119.160,- Sk (203.118,90,- eur) a spoločnosti E. U. spol. s.r.o. spôsobil škodu vo výške 6.119.160,- Sk (203.118,90,- eur), nakoľko predmetná spoločnosť stratila vlastnícke právo k vydraženým nehnuteľnostiam a zároveň nezískala žiadne finančné prostriedky z dražby.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 326 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj ochranný dohľad vo výmere 1 rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej spoločnosti E. U. spol. s r.o., V. XX, Z., IČO: XXXXXXXX vo výške 203.118,90 eur.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného JUDr. V. A. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 7. februára 2019, sp. zn. 4To/87/2018, odvolanie obvineného JUDr. V. A. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, ako aj jemu predchádzajúcemu rozsudku Okresného súdu Bratislava V podal obvinený JUDr. V. A. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Jindřicha Stoszeka písomným podaním z 26. januára 2021, elektronicky doručeným prvostupňovému súdu toho istého dňa, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený uviedol, že podľa jeho názoru bola v predmetnej veci prelomená zásada ultima ratio. Zároveň, vo vzťahu k otázke škody ako znaku skutkovej podstaty trestných činov, z ktorých bol obvinený uznaný za vinného, poukázal na to, že poškodený správca konkurznej podstaty sa v občianskoprávnom konaní domáhal žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V a zapísanou pod sp. zn. 43C/42/2010 náhrady škody vo výške 203.118,90 eur, pričom ide o identický nárok s rovnakým právnym titulom a v rovnakej výške medzi rovnakými účastníkmi. Správca konkurznej podstaty v tomto konaní nebol úspešný, pričom súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej legítimácie žalovaného a pre neexistenciu škody. Otázka škody teda bola prejednaná civilným súdom, ktorý o nej právoplatne rozhodol iným spôsobom ako trestný súd v adhéznom konaní.

Po citácii príslušných častí rozhodnutí obvinený uviedol, že z nich vyplýva nesprávna argumentácia trestných súdov o tom, že civilné súdy rozhodli, že bývalý exekútor JUDr. A. je povinný predmetný výťažok poukázať na účet správcu konkurznej podstaty /SKP/, ale naopak, že správca konkurznej podstaty sa mal domáhať určenia vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti a následne ju zahrnúť do konkurznej podstaty. Nie je teda podľa obvineného automatický záver, že exekútor pochybil, keď

výtazok nevydal SKP. V tejto súvislosti obvinený poukázal na to, že poškodený sa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní vyjadril, že neuznáva civilné rozsudky.

Prvostupňový súd podľa obvineného prelomil zásadu ultima ratio, neprihliadol na to, že v civilnom procese súdy právoplatne prejedikovali neexistenciu škody a bez právneho dôvodu zaujal opačné stanovisko, teda ustálil, že škoda vznikla a že škodcom je obvinený. Obvinený je toho názoru, že prvostupňový súd tým, že obvineného v adhéznom konaní zaviazal k náhrade škody, prelomil zásadu res iudicata a rozhodol o identickom nároku napriek právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 43C/42/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/212/2011, inak. Rozhodol tak podľa obvineného v rozpore so zásadami ultima ratio a res iudicata. Navyše súdy vyjadrili názor, že jediným riešením stavu po vrátení peňazí vydražiteľovi je žaloba o určenie práva k nehnuteľnosti a jej zahrnutie do majetku úpadcu, teda poškodený ešte nevyčerpal všetky právne možnosti, ako sa domôcť práv a úvahy a argumentácia o vzniku škody neobstoja, nakoľko sú predčasné, keďže škoda ešte nevznikla. Z uvedeného podľa obvineného vyplýva, že škoda nevznikla, pretože poškodený neuplatnil svoje nároky v zmysle právneho názoru konajúcich súdov a z tohto dôvodu nemôže mať procesné postavenie poškodeného a nemožno mu priznať nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, pretože nároky uplatnil predčasne. Obvinený je toho názoru, že trestné súdy sú uvedenými rozsudkami Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave viazané pre posúdenie predbežnej otázky existencie škody v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k subjektívnej stránke trestných činov, zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný za vinného, uviedol, že pre naplnenie skutkových podstat týchto trestných činov sa vyžaduje prítomnosť subjektívnej stránky vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu. Ak by sled skutkového deja prebehol spontánne tak, ako predpokladal zákon a súdny exekútor pri plnení svojich zákonných povinností vrátane plnenia povinností katastra nehnuteľností v Nitre, pokiaľ ide o zápis vlastníckych práv vydražiteľa v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z., k žiadnemu protiprávnemu konaniu by nedošlo. Exekútor vykonal dražbu, povinný v tom čase nebol v konkurze, vydražiteľ by sa stal vlastníkom nehnuteľnosti, mohol ju zaťažiť úverom a vyplatiť svojich veriteľov, nemal by dôvod požadovať späť svoje peniaze zaplatené exekútorovi, exekútor by uspokojil oprávnené osoby, uplatnil svoju odmenu exekútora a všetci by boli „spokojní“. Keď dovolateľ ako súdny exekútor vrátil na naliehanie vydražiteľa prostriedky, ktoré mal v depozite z dôvodu nečinnosti katastra (cca po roku od dražby, pričom kataster nekonal 4 roky, avšak súd nepripustil k tejto otázke dokazovanie príčin priesťahov vkladového konania), ako mohol mať úmysel spôsobiť niekomu škodu. Skutkový stav bol podľa obvineného taký, že povinný bol stále evidovaný ako vlastník nehnuteľnosti, peniaze boli vrátené vydražiteľovi a jedine oprávnení by sa mohli považovať za poškodených, rozhodne však podľa obvineného nie povinný, ktorý si svojím nezodpovedným hospodárením privodil konkurz, teda úpadok. Zákon takýto postup exekútorovi samozrejme neumožňoval a nepochybne zvolil nesprávny úradný postup, podľa názoru obvineného však nemožno jeho konanie kvalifikovať ako úmysel niekomu spôsobiť škodu. Obvinený konal z nebanlivosti a jeho konanie mohlo byť posudzované ako trestný čin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Trestného zákona. Právna kvalifikácia aplikovaná súdmi by podľa jeho názoru obstála za situácie, ak by tu nebola pasivita katastra. Exekútor dokázal odolávať „naliehavým“ požiadavkám na vrátenie peňazí vydražiteľovi počas doby cca roka, pričom mu ich nevrátil krátko po dražbe, ale až keď kataster významne porušil svoje povinnosti, hoci iné zápisy na liste vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti vykonával. Uvedené sa podľa názoru obvineného týka aj príčinnej súvislosti medzi konaním páchatela a následkom, ktorá je podľa obvineného prerušená právne významnou okolnosťou, ktorou je hrubé porušenie zákona a ústavy. Ak by si správa katastra plnila svoje povinnosti, k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu exekútora, tobôž spáchaniu trestného činu by nedošlo. Obvinený v tejto súvislosti položil otázku, ako dlho mal exekútor čakať na zápis vlastníckych práv vydražiteľovi, pričom poukázal na to, že subjektívna premlčacia lehota na náhradu škody vydražiteľovi je 2 roky.

V rámci svojej obhajobnej argumentácie obvinený súdom vysvetľoval, prečo vrátil peniaze vydražiteľovi, prečo nevykonával rozvrhové pojednávanie, prečo nesúhlasí s výškou škody a škodou ako takou. Obvinený ako exekútor nemal povinnosť vydať výtazok z dražby SKP, pretože tu boli prednostné

pohľadávky zabezpečených veriteľov (oprávnených v exekučnom konaní), pričom po uspokojení oprávnených a exekútora by nejestvovali žiadne aktíva, ktoré by exekútor mal SKP vydať. Po vykonaní dražby a nezapísaní vlastníckeho práva na vydražiteľa exekútor nemal žiadnu právnu možnosť do tohto stavu vstupovať a zasahovať, nemohol zabrániť neskoršiemu zápisu vlastníckeho práva na vydražiteľa, ani ho napadnúť alebo zmeniť.

Dovoláním napadnuté rozhodnutia súdov trpia podľa obvineného aj tou vadou, že odsudzujúci rozsudok odkazuje poškodeného na civilný proces, ktorý však už bol vykonaný.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2019, sp. zn. 4To/87/2018, bol porušený zákon v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. f) Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, najmä v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7, ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, § 7 ods. 1 Trestného poriadku, § 119 ods. 1 písm. a) až f), § 168 ods. 1, § 287 ods. 1 Trestného poriadku, v hmotnoprávných ustanoveniach § 15, § 16 Trestného zákona, § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b), § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 327 ods. 2 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona, pretože boli porušené práva obžalovaného na spravodlivý proces, súdnu ochranu, a to v neprospech JUDr. V. A. a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2019, sp. zn. 4To/87/2018, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 5. februára 2018, sp. zn. 4T/80/2015, a aby podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku Okresnému súdu Bratislava V prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 15. februára 2021, v ktorom uviedla, že dovolanie obvineného považuje za neopodstatnené, keďže dovolaním napadnuté rozhodnutia považuje za zákonné a správne vo všetkých výrokoch. Nestotožňuje sa s dovolacou námietkou obvineného o tom, že civilné rozhodnutia tvoria prekážku veci rozhodnutej ohľadom výroku o náhrade škody, pretože o tom, či bol spáchaný trestný čin a či týmto trestným činom bola spôsobená škoda a v akej výške, môžu rozhodovať len sudy v trestnom konaní, čo napokon vyplýva aj z § 7 Trestného poriadku.

V predmetnej veci okresný súd, ako aj krajský súd podrobne vysvetlili, v akých skutkových okolnostiach vidia spáchanie trestných činov zo strany obvineného, ako aj to, čo považujú za škodu spáchanú týmito trestnými činmi. Sudy logicky vysvetlili, že poškodenou osobou, ktorej bol priznaný nárok na náhradu škody, je spoločnosť E. U. s.r.o., nie správca konkurznej podstaty, s tým, že predmetná poškodená spoločnosť nezískala v dôsledku neoprávneného konania obvineného výťažok z dražby a navyše prišla aj o dražené nehnuteľnosti, ku ktorým na základe príklepu licitátora získala vlastnícke právo spoločnosť M. s.r.o. Výška škody bola preto odvodená od výšky neoprávnene vráteného výťažku dražby.

Skutočnosť, že civilné sudy vo svojich rozhodnutiach odporučili správcovi konkurznej podstaty, aby sa domáhal určenia vlastníckeho práva k vydraženým nehnuteľnostiam, nebráni tomu, aby trestný súd zaviazal obvineného k nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Z hľadiska prebiehajúceho konkurzného konania je pritom bez významu, či do konkurznej podstaty budú zahrnuté finančné prostriedky vo výške výťažku dražby, ktoré má uhradiť obvinený v zmysle trestného rozsudku alebo samotné vydražené nehnuteľnosti, ak by sa správca domáhal v civilnom konaní určenia vlastníckeho práva k nim. V čase rozhodovania trestných súdov pritom podľa prokurátorky platil taký právny stav, že poškodená spoločnosť nedisponovala ani výťažkom z dražby a ani nehnuteľnosťami, ktoré boli vydražené.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátorka dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj poškodená spoločnosť E. U., spol. s r.o. prostredníctvom

konkurzného správcu písomným podaním z 3. marca 2021, v ktorom uviedla, že v predmetnej veci od samotného začiatku vyšetrovania, ako aj v priebehu celého konania poukazovala na skutočnosti, fakty a dôkazy s dôrazom na to, že ide o konanie organizovanej skupiny, v ktorej bol obvinený JUDr. V. A. len jednou z osôb, ktoré sa na trestnej činnosti podieľali, čo sa v konečnom dôsledku aj preukázalo na základe vykonaných dôkazov. Od samotného začiatku trestného konania je poškodená spoločnosť presvedčená, že na základe ňou získaných a predložených dôkazov, na základe výpovedí osôb v postavení svedkov, výpovede samotného obvineného, boli splnené predpoklady, aby orgány činné v trestnom konaní začali konať voči organizovanej skupine. Podľa názoru poškodenej spoločnosti vyhodnotenie výsluchov a dôkazov zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo správne, keď nevedlo k prehodnoteniu trestnej kvalifikácie a vyšetrovaniu trestnej činnosti organizovanej skupiny osôb, ktorá mala z tejto trestnej činnosti majetkový prospech.

Obvineného JUDr. V. A. pritom poškodená spoločnosť považuje iba za jedného z členov organizovanej skupiny, ktorého naviedli, aby sa zúčastnil konania, ktoré je vo svojich dôsledkoch trestné. Obvinený sa trestnej činnosti tejto skupiny osôb zúčastnil ako exekútor, verejný činiteľ a podľa názoru poškodenej spoločnosti mu bol uložený neprimerane nízky trest. Poškodená spoločnosť taktiež zdôraznila, že obvinený od samotného začiatku vyšetrovania, ako ani na hlavných pojednávaniach svoje činy neoľutoval, nespolupracoval, pričom sa domnieva, že vyšetrovanie nebolo vedené dostatočne odborne, v dôsledku čoho vznikla poškodenému správcovi a veriteľom úpadcu škoda veľkého rozsahu.

S poukazom na vyššie uvedené považuje poškodená spoločnosť tvrdenia obvineného, uvedené v podanom dovolaní, za účelové a zavádzajúce, pričom podľa jej názoru výpovede svedkov aj dnes spochybňujú konanie dražby, jej zákonnosť, pričom nebolo hodnoverne preukázané zloženie zábezpeky ani doplatenie sumy do výšky príklepu. Písomné svedectvá taktiež preukazujú, že dražba sa reálne nekonala a ak by sa aj konala, tak v rozpore so zákonnými povinnosťami uloženými Exekučným poriadkom.

Za nepravdivé považuje poškodená spoločnosť aj tvrdenie dovolateľa o údajnej pasivite a nekonaní správy katastra, pričom správca poškodenej spoločnosti presne zistil postup správy katastra, informoval súd a do súdneho spisu doložil písomné dôkazy s odvolaním sa na platnú legislatívu. Správa katastra porušila zásadu chronológie zápisov pred dražbou, čím umožnila dokonanie procesu dražby, k čomu do spisu doložili aj písomný dôkaz, avšak bez ďalšieho hodnotenia zo strany vyšetrovujúcich orgánov. Poškodená spoločnosť je presvedčená, že škoda, ktorá veriteľom vznikla, nie je len dôsledkom porušenia povinnosti súdneho exekútora, ale je dôsledkom konania skupiny osôb, ktorá bola organizovaná, ktorej činnosť bola plánovaná a v ktorej obvinený bol zúčastnenou osobou, ktorá plnila zadanú úlohu.

V prípade, ak by súd dovolaniu obvineného JUDr. V. A. vyhovel, bolo by to podľa poškodenej spoločnosti len z toho dôvodu, že vec nebola riadne vyšetrená, dôkazy neboli podrobené dôslednému preskúmaniu, niektoré boli dokonca odignorované. Poškodená spoločnosť sa domnieva, že ak by súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil by vec vyšetrovateľovi, mohlo by dôjsť k rozšíreniu trestného stíhania voči organizovanej skupine.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 30. marca 2021.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka

dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal porušenie zásady ultima ratio a res iudicata, nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu a nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu.

Vo vzťahu k obvineným namietanému porušeniu zásady ultima ratio a res iudicata najvyšší súd poukazuje na svoje uznesenie z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 96, roč. 2014, v zmysle ktorého „ak páchatel svojím konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch.“

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že obvinený JUDr. V. A. bol v predmetnej veci uznaný za vinného z dvoch obzvlášť závažných zločinov, čo znamená, že v zmysle vyššie citovaného rozhodnutia pravidlo ultima ratio nie je možné v tejto veci aplikovať, keďže toto možno uplatniť jedine pri prečinoch v rozsahu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Rovnako tak vo vzťahu k obvineným namietanému nenaplneniu subjektívnej stránky trestných činov, zo spáchania ktorých bol uznaný za vinného, je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého: „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a

druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že obvineným namietané nenaplnenie subjektívnej stránky trestných činov nemôže byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Rovnako tak aj dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nedostatočne vykonaného dokazovania, resp. nesprávneho hodnotenia dôkazov, či existencie škody a jej výšky, na ktoré v podanom dovolaní poukazuje, sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného JUDr. V. A. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.